

Nechat se očistit a poslat Iz 6,1-8

Jednoho křesťana se ptali, zda je optimista. Jeho odpověď zněla zhruba následovně: „Dokud náš nebeský Otec sedí na svém nebeském trůnu, zůstávám optimistou.“ Střídají se režimy, mění se vlády, ale Bůh vládne neustále. I v našich osobních životech se věci mění. Bůh však zůstává stále u moci a stále má všechny věci pod kontrolou. Něco takového viděl prorok Izajáš už v roce 740 před Kristem, kdy zemřel judský král Uzijáš. Viděl Hospodina jako krále na trůnu. Jako krále na vyvýšeném trůnu. V tomto obrazu je obsaženo prosté, ale hluboké sdělení: Bůh vládne nade vším. Je posazen vysoko nad všemi pány a vládami. Je vysoko nad všemi lidskými intrikami a násilím. Je to neohrožený věčný král, který nám vždy může pomoci, abychom se hnuli tím správným směrem.

Ve svém vidění spatřil Izajáš rovněž nebeské bytosti - serafy. Slyšel je volat: „*Svatý, svatý, svatý ...*“ (v. 3) Trojí zopakování slova má jistě sloužit jako zdůraznění. Není úplně lehké slovo svatý vysvětlit.¹ V tomto slovu je snad vše, kým Bůh je. Vypovídá mimo jiné o Boží jedinečnosti, kterou vhodně vyjadřuje otázka: *Kdo je jako Bůh?* (srov. Ex 15,11; Ž 89,9; Ž 113,5; Iz 44,7) V celém stvoření neexistuje srovnatelná osoba nebo skutečnost. To platí o všech třech osobách Boží Trojice - o Otci, Synu i Duchu svatém. A byl to nepochybně Duch Boží, kdo dal Izajášovi jeho vidění. A je to On, kdo i nám zjevuje Boha. I když třeba poněkud jinak, než to učinil v případě proroka. „*Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží. Neboť kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží.*“ (1K 2,10-11 ČEP)

V Boží přítomnosti se nám naše já scvrkává do správné velikosti. Dokud se pouze srovnáváme s druhými lidmi, ať věřícími nebo nevěřícími, můžeme se sami sobě jevit celkem dobře. Ve světle Boží přítomnosti však vypadáme jinak. Vidíme sami sebe ostřeji. Mohli jsme mít dojem, že nejsme zas až tak špatní lidé. Nikdo přece není dokonalý, že? Ale zkusme se porovnat s Bohem. Tady vychází na světlo skutečnosti o našich životech, které jsme dříve nevnímali. Neviděli jsme je. To je také důvod, proč se mnozí lidé nechtějí k Bohu přiblížit. Jak řekl Pán Ježíš: „*Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu,*

¹ „*Jisto je, že sz poněti svatosti Boží není jednoznačné, ale ve všech jeho formách jde o tentýž zjev naprosté odlišnosti a jinakosti Boží, o vědomí, že mezi Bohem a světem, Bohem a člověkem je propast.*“ (Adolf Novotný, Biblický slovník, heslo: Svatost, svatý)

aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu. “ (J 3,19-21 ČEP) Izajáš si v Boží přítomnosti uvědomil svůj hřích. Uvědomil si nečistotu svých rtů a také nečistotu rtů lidí, mezi nimiž žil. Mohl si v tu chvíli uvědomit, kolik nevhodných věcí o Bohu řekl a také slyšel od druhých. Mohl si uvědomit, kolikrát jeho řeč nebyla úplně pravdivá a spolehlivá. Mohl si uvědomit, kolikrát svými slovy ublížil. Byl z toho zničený. V Boží blízkosti jsme usvědčováni z naší hříšnosti a je to tak v pořádku. Boží blízkost můžeme někdy vnímat i prostřednictvím Božích lidí, s nimiž přicházíme do styku. Z jejich slov a činů na nás může dýchat něco víc, než běžná lidská zdvořilost či slušnost. A to pro nás může být usvědčením. Co s tím? Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost (viz Jk 4,6; 1P 5,5; Př 3,34). A Izajáš projevil pokoru tím, že vyznal svou nečistotu, svůj hřích. Bůh dobře vidí, kdy jsou naše vyznání jen povrchními omluvami a kdy opravdu vycházejí z vnímání duchovní skutečnosti. Snad i někdo z nás v těchto dnech prochází nějakým usvědčováním od Ducha svatého. Pak se nechme povzbudit, abychom (podobně jako Izajáš) vyznali Bohu to, nač nám ukazuje. Bůh nám rád dá milost. Kvůli Pánu Ježíši Kristu.

K Izajášovi přiletěl seraf. Žhavým uhlíkem z oltáře se dotkl jeho rtů (šlo patrně o duchovní prožitek ve vidění). Tak byl prorok zbaven viny. Nový zákon nám jasně tvrdí, že krev Ježíše Krista nás může očistit od každého hříchu (1J 1,7). Ježíš zemřel proto, aby nám mohlo být odpuštěno. A Duch svatý nás ujišťuje o tom, že odpuštění proběhlo. Duch svatý nás také vnitřně očišťuje a umožňuje nám mluvit nově (srov. Ř 8,15-16; 1K 2,12-13).

Bůh chce jistě i nás vysílat k tomu, abychom mluvili a konali jeho věci. Dříve však potřebujeme být očištěni od našich vin, podobně jako Izajáš. Bůh totiž posílá ty, kdo byli očištěni. Když se bráníme usvědčení z hříchu, blokuje to užitek pro Boží království, který by z našeho života mohl vzejít. Když se však Bohu podvolíme a přijmeme odpuštění, pak i my můžeme jakoby slyšet jeho výzvu: „*Koho pošlu, kdo nám půjde?*“ (v. 8) A i z našich očištěných rtů pak může zaznít odpověď: „*Hle, zde jsem, pošli mne!*“ (v. 8) Je to jistě ochotná a ne zdráhavá odpověď. V takových chvílích totiž zjišťujeme, že v sobě máme hluboký souhlas s posláním a dokonce touhu nechat se poslat. Slovo „poslat“ má v Bibli důležitý význam. Ten, kdo je poslán, zde totiž není sám za sebe. Vyřizuje záležitosti toho, který ho poslal. Izajáš neříkal lidem svá slova ani své myšlenky. Říkal jim slova Boží. Být poslán Bohem a jednat jako poslaný Bohem je velmi osvobodivé. Poslaní Bohem vědí, že nechtějí natlačit sebe ani lidi kolem sebe do svých představ o křesťanském životě. Vědí, že jim jde o to, aby se šířilo království Boží a ne to jejich. Vědí i to, že si nemusí tolik dělat z toho, jak o nich lidé mluví, jak je kritizují a podobně. Trefně to vyjádřil Bohem poslaný Mojžíš, když proti němu lid Izraele reptal na poušti. Řekl: „*Co jsme my? Nereptáte proti nám, ale proti Hospodinu.*“ (Ex 16,8) A náš Pán Ježíš řekl: „*Nečekám slávu od lidí.*“ (J 5,41) Necháme se očistit a poslat?